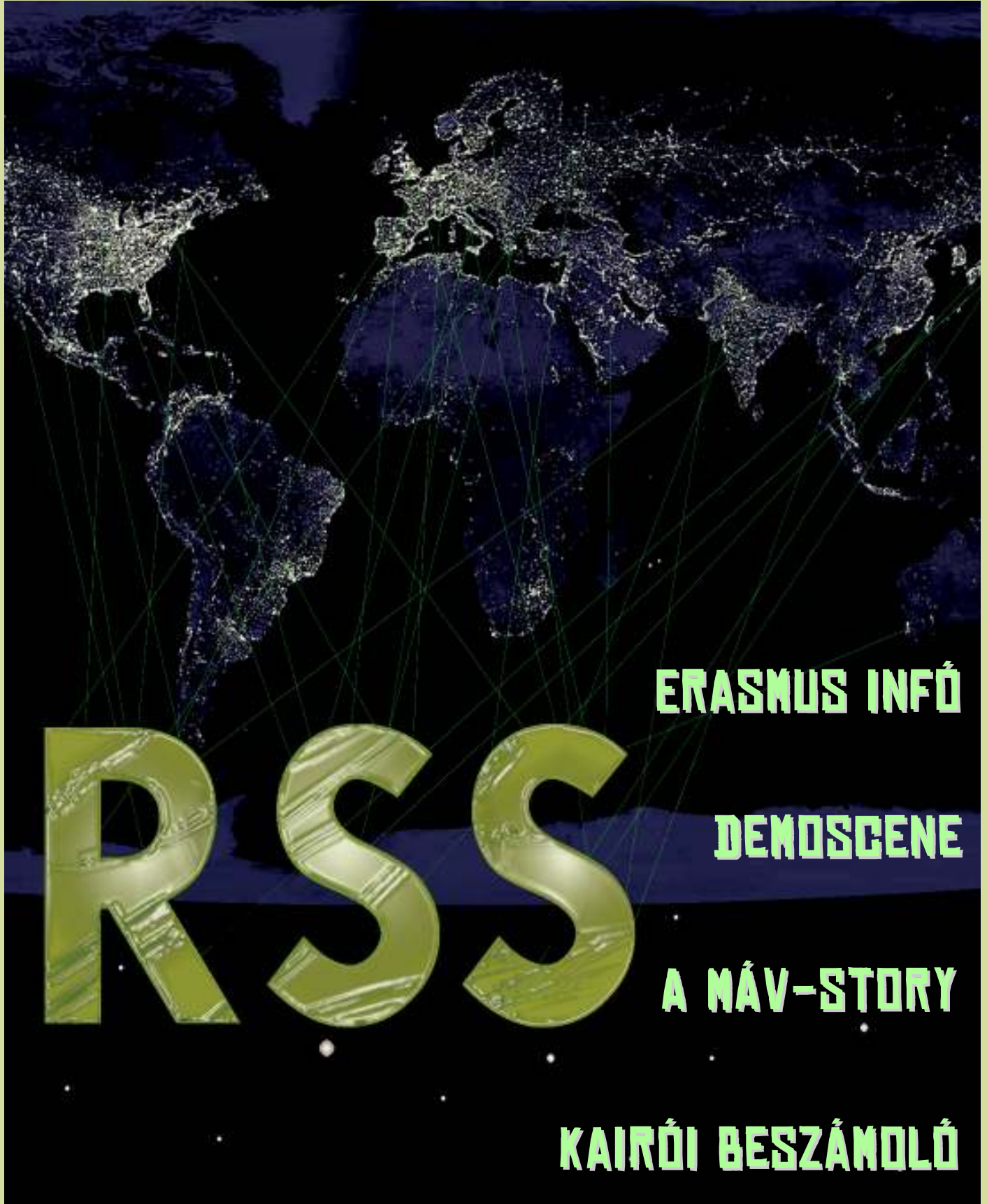

BÉTA verzió

A BMF NIK hallgatói lapja v2.1 2007.02.

ERASMUS INFÓ

DEMOSCENE

A MÁV-STORY

KAIRÓI BESZÁNDOLÓ

RSS

BEGIN:

Hol van már a vizsgaidőszak kellemes elnyújttsága, a zsidbadó agy, sorozatnézés reggeltől estig, tanulás estétől reggelig, élet tizenöt négyzetméteren... Most már egyes vilamos 7:25-kor, cigi 7:45-kor a dohányzóban, automatás kávé, nyolctól szakirány, labor, előadás, keresztfélév minden permutációban és mennyiségben.

Nos, üdvözlök mindenkit a legújabb félévben, valamint második évfolyamunk első számában (éljen, éljen). Amint az a hóvégi dátumból is érezhető (a huszonnyolc napos február a főszerkesztő rémálma - ki volt az a barom, aki ezt kitalálta?!), nálunk még kissé nyikorognak a fogaskerek (mint annál a flótásnál, aki a minap az 1.14-ben húsz perc után jött rá, hogy rossz laborfoglalkozáson üldögél), de itt az ideje megolajozni a gépezetet. A magunk részéről ezt honlapunk teljes generáljával kezdjük. Igen, tudom, a téma jó ideje napirenden van, de a szoftvertechnológia előadásokról mindannyian jól ismerjük a projektkészítés idevágó törvényeit (aki még nem, az most már sejtethi őket). Mostanra elmondható, hogy kismamánk szinte "mindennapos", és a modernkor legújabb vívmányaival felszerelt újszülöttet hoz világra a közeljövőben, ezért a kedves olvasónak érdemes gyakran bekukkantania portánkra. (Statisztikákból tudom, hogy ezt hétről hétre egyre többen megteszik, aminek nagyon örülünk.)

Szintén örömteli hír, hogy előző félév végén szabadságra ment újságíróink e hónappal újra csatasorba álltak, ennek ellenére továbbra is szükségünk van vérfrissítésre, hisz ugyanakkor némelyikünk lassan nyugdíjba vonul, így, mint mindig, ezentúl is várjuk az újabb tehetségek felbukkanását.

Egyéb új nincs a Nap alatt, így ezzel továbbengedem az olvasót a következő lapokra, amikben, reméljük, idén is kedvét leli majd.

Kata

ELETKEP

Anyagleadási határidő előtt 1 órával MSN-en beszélget a főszerkesztő ill. a tördelőszerkesztő (F+T) egy gépről a címlapgyujjal (A.) egy másíkról.

[...]

F+T: és mi lesz a szöveg?

A: azt még nemtudom. nah, de mondjátok már, hogy "úúúúú, de rohadt jóóóó" vagy valami...vagy nem...

F+T: nem rossz, tényleg. csak kell hozzá valami szöveg

F+T: mondjuk valami intenzívebb dolog jöjjön magyarországról vagy ilyesmi

A: hmm, igen az jó... lehetne hogy mondjuk az a sugár eltéved. vagy ne adj isten az a Béta verzió feliratba megy!

F+T: jó az, ha magyarországról jön (vagy -megy??)

A: onnan jön de a főcímba megy!

F+T: ja.. ööö

A: ? nem? jó, akkor.....legyen csak -simán vastagabb?

F+T: nemtudjuk

A: lehetne: "szemantikus web"

A: csak 1. ez nem fordul elő a cikkben (pedig valahol ez az egész lényege (persze lehet más szemszögből ír a dologról), 2. nem evidens annak aki nem foglakozott ezzel. de "globális tudásbázis" is lehetne...(kuss)...

A: jó, befogtam

A: de írok egy másikat:

A: egy vastag nyíl visszavezet Mo.-ra!!! Hisz ez az egész lényege. TGZ begyűjti itt a kis infóit a nagyvilágból, az RSS-technológiai meg visszakergeti azt hozzá összegyűjtve!!

F+T: öööööööö

F+T: fingunk sincs, mi az a szemantikus web

F+T: de viccesen hangzik

A: na de kéremszép, én erről értekeztem!! (erről írta a szakdogáját - a főszerk+tördszerk)

F+T: sajnáljuk mi is

A: "boldogok a lelki szegények, mert övük a mennyek országa". gratulálok, nektek már biztos belőpötök van. én meg simlán csak megváltom a viálog egy szép napon

F+T: inkább csinálj egy címlapot, vazz

A: AZT CSINÁLOM, VAZZ'

A: itt írom az ötleteket, ti meg le se kákljátok

[...]

(Nos, ha megjelentünk, akkor majd-nem 1 héttel később van. Reméljük, van valami a címlapon. :-)

Tamás Gábor Zoltán (TGZ)

Bedolgozott:

Cselei Kis Gergely (Gargaj)
Kovács Attila (Faceman)

Nyomdai munkálatok:

D-plus kft.

Tördelő:

Rózsa Gábor

Címlap:

Pongó András

Szerkesztőség:

beta@nik.hu

Web:

http://beta.nikhok.hu

Béta verzió A BMF NIK hallgatói lapja

Alapította és kiadja:
BMF NIK HÖK

Felelős kiadó:
Wenhardt Károly

Főszerkesztő:
Kelemen Katalin (Kata)

A billentyűzetet hergelik:
Botos Tibor (Kamela)
Földvári Sándor (Sándol)
Horváth András (DMC)
Pongó András (AndreW)
Szathmári Miklós

TANULJ KÜLFÖLDÖN!

Belgium. Franciaország. Lengyelország. Lettország. Németország. Norvégia. Portugália. Szép kis lista, nem? Nos, ezek azok az országok, amelyek tárt karokkal fogadják a karunkról érkező hallgatókat az Erasmus program keretében. Erasmus? Mi az?

A legnagyobb diákcseraprogram az Európai Unióban, valamint a csatlakozó országokban (egyben az egész világon is, mert Európán kívül sehol másutt nincs ilyen méretű ösztöndíjas program a felsőoktatásban). Eddig több mint másfél millió diák vett részt Európában a programban; a Neumann karról pedig több mint ötvenen éltek a lehetőséggel - miért ne lehetnél TE a következő?

Mire van lehetőséged?

"Pályázhatsz a főiskola által meghirdetett helyekre, és 3-10 hónapot tanulhatsz külföldön.

"Ez alatt szokványos tanórákat teljesítesz, de lehetőséged van valamilyen projektmunka elvégzésére is.

"A kint szerzett jegyeket és krediteket szerződéses feltételek mellett elismeri a főiskola.

"A kinti tanulmányaid alatt ösztöndíjat kapsz, ami legalább a kinti kollégiumi költségeidet fedezi. Az étkezés pedig kint sem (sokkal) drágább, mint itthon, ahol szintén eszel naponta többször...

"És persze... Mindezek mellett megismerhetsz egy külföldi várost, sok-sok új

embert, sok-sok másféle életfelfogást - megtudhatod, hogy milyen az élet odakinn.

Mit kell már most tenned?

"Nyelvből és szaktárgyakból időben ráhajtani, hogy bekerülj te is az Erasmusosok nagy csapatába. Előny, de nem feltétel, ha a kiutazás előtt már túlestél a szoftver szigorlaton.

"Már most figyelned kell a főiskola Erasmus oldalát (http://erasmus.bmf.hu), ahol több fontos információt találhatsz: a program leírását, a választható helyeket, a pályázati módot, fontos adatokat és egy csomó élménybeszámolót korábbi Erasmusos hallgatóktól.

"Fontos: többször nézz rá az oldalra, mert itt hirdetjük meg a különböző rendezvényeket, programokat, amelyeken még több konkrét információt kaphatsz az aktuális eseményekről.

Néhány adat általában a múltból:

18 ország 66 különböző főiskoláján és egyetemén fordultak meg diákjaink; eddig összesen 854488 euró ösztöndíjat nyertek el. Ha a 2006/2007-es tanévre elnyert keretet is beszámítjuk, akkor összesen 1012178 eurónyi ösztöndíj és emellett természetesen az Európai Minőség Díjjal kitüntetett BMF Nemzetközi Képzési Ügyek Központja tette, teszi lehetővé, hogy hallgatóink ismereteiket külföldön bővítsék.

Hogyan tovább?

Február hónap utolsó hetében egy előadást tervezünk tartani, ahol az érdeklődők további infor-

mációkat szerezhetnek a programmal kapcsolatban, és feltehetik kérdéseiket. Az előadás pontos helye és ideje a kari hirdetőkönyvben lesz kiaplakátolva (beleértve a 303-as szoba melletti hirdetőt is!). A pályázat benyújtásának végső határideje: 2006. március 10., péntek, 13.00.

Kérdéseiddel hozzájuk fordulhatsz:

Dudás Mária (BMF koordinátor)

1084 Budapest, Tavaszmező u. 17., A ép. 137

Tel.: 666-50-50

dudas.maria@rh.bmf.hu

Dr. Csink László (NIK kari koordinátor)

1034 Budapest, Bécsi út 96/B, 303-as szoba

Tel.: 666-55-81

csink.laszlo@nik.bmf.hu

Szabó Zsolt

1034 Budapest, Bécsi út 96/B, 302-es szoba

Tel.: 666-55-82

szabo.zsolt@nik.bmf.hu

HÁROM NÉV. EGY EGYÉNISÉG

Az egész 14 éves koromban kezdődött, gimnázium első osztályában. Karácsony volt, jól emlékszem. Az egyik osztálytársam átadott egy csomagocskát, és boldog karácsonyt kívánt. Viszonoztam a jókívánságot, ő pedig a helyére ment. Kibontottam a csomagot: egy könyv volt. Addig nem nagyon szerettem olvasni, fene tudja, miért. De ez! Zöld könyv volt, rajta aranyszínű betűkkel a következő felirat állt: Leslie L. Lawrence: A vérfarkas éjszakája. Egy-két nap múlva kíváncsiságból beleolvastam, és a fogságába ejtett. Alig tudtam letenni. Azóta is rendületlenül keresem és olvasom Leslie L. Lawrence műveit. És most szeretném bemutatni nektek ezt a nagy író!

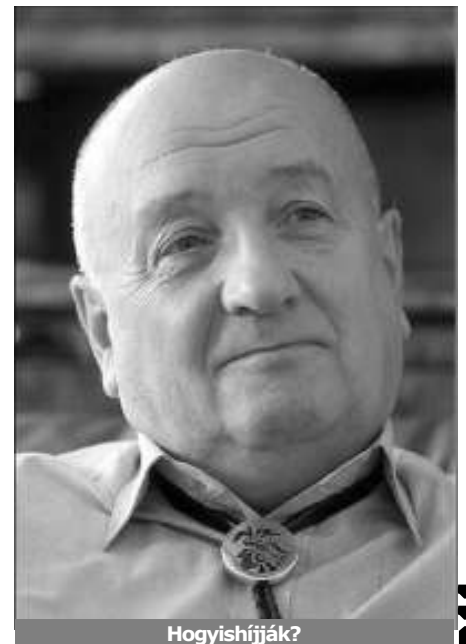
Aki nem tudja, ki ő, azt hihetné, hogy valami angol főszer. De nem! Magyar állampolgár, becsületes neve Lőrincz L. László. Három néven ír könyveket. Az anyakönyvi, magyar nevén írt könyvekre a harmadik személyű mesélés, a több szálon futó, ide-oda ugráló cselekmény jellemző, a szálak a könyv végén egybefonódnak, és így lesz kerek a történet. A Leslie L. Lawrence-könyvek magáról az íróról szólnak, persze a történetek nem igaziak, de a helyszínek igen, sőt, néha az emberek is. Végül a Frank Cockney néven írt könyvekben egy

felügyelő bőrébe bújik a szerző.

Lőrincz L. László 1939. június 15-én született Szilvásszentmártonban. Az ELTE BTK történelem-mongol szakán szerzett diplomát 1962-ben. Az ELTE-n még mindig tart előadásokat. Minden egyes könyvében bemutatkozik mint a keleti nyelvek szakértője és entomológus (rovarász), ami, láthatjuk, nem csak kitaláció. 1967 óta a nyelvtudományok kandidátusa. Ismert íróvá a nyolcvanas évek elejétől megjelenő tudományos-fantasztikus regényei, valamint a Galaktika folyóiratban megjelent sci-fi novellái tették. Ezeket a műveket Lőrincz L. László néven írta, és Galaktika-díjat, valamint Arany Meteor díjat kapott értük. Leslie L. Lawrence írói álnéven kiadott első munkája, a Sindzse szeme hozta meg számára az országos népszerűséget.

Könyveiben általában egy ország kultúráját mutatja be. Sokszor fordul elő, hogy buddhista templomokban jár. A helyszínek nem csak kitalációk, Laci bácsi valóban sokat utazik, hogy megismerjen több világot, és ezeket az olvasók szeme elé tárhassa. Buddhista kolostorokban is megfordul a Himalájában és más helyeken. Könyveiben a szerzetesek Blobzang rinpocsának szólítják. Persze ezek nem ismeretterjesztő művek: min-

degyikben van gyilkosság, hol hullaözön, hol csak egy pár darab, de minimum három biztosan, akiket különböző módon ölnek meg: karóba húzzák, megfőzik, elvágják a torkát, levágják a fejét és egyéb finomságok. Ezek mellett helyet kap a történetekben egy gyönyörű nő, akit sikerül ágyba vinni, valamint rengeteg humor is párosul a gyilkosságok

Hogyishíjják?

és erotikus jelenetek mellé. Nem is tudom pontosan, milyen műfajba tartoznak ezek a könyvek. Lényegében humoros, némileg erotikus krimi. Néha megjelennek a történetekben misztikus elemek is, pl. A gonosz és a fekete hercegnő című könyvben Viorica Negrescu Dan, aki Vladimir T. Drake-kel (Vlad Tepes, azaz Drakula gróf leszármazottjával) küzd meg, majd köddé válik, vagy a Halálkiáltókban a "Híííí Phaad" felkiáltás, vagy a Lebegőkben maga a lebegés.

Legújabb könyve őszel jelent meg A vízidiszónok gyöngyökről álmodnak címmel. Nagy port kavart borítóját - amit elvileg egy, a National Geographicnek készített fényképről másoltak le - lecserezték. Ez a könyv kétkötetes, kb. 500-600 oldal összesen, de nagyon izgalmas és fordulatos, akár az összes többi. Íme egy kis ismertető:

Leslie L. Lawrence nyugodt kikapcsolódásra indul Venezuelába, a Rosario Nemzeti Parkba, hogy a vízidiszónok és az anakondák életét tanulmányozza. Régi barátja, Ignacio Rocha hívta meg e csodás helyre. Azonban a nyugodt pihenést kegyetlen gyilkosságok zavarják meg. Elő hát a .38-as Smith and Wesson

és a pipát. Nyomozunk! A nemzeti park melletti birtokok bejárása az első. Rögtön megismerkedhetünk a kicsit sem szimpatikus Juannel és Sandróval, akik a szomszédos Mendez-birtok llanerói. A nemzeti park másik oldalán egy ásatást találnak, amit Santarcangeli atya vezet, aki ismét csak jó ismerőse Leslie-nek. De ott van az ásatás mellett még egy csoport Sylvinho testvér vezetésével, ők értékes kőveket keresnek. Hát nem érdekes? Két pap, az egyik ásatáson, a másik kavicskeresésben. Majd hősünk hall egy rejtélyes szoborról, a Vizek Madonnájáról, és megindulnak a fejében azok a bizonyos kerekék. Kiderül, hogy senki sem az, akinek mondja magát, senki sem azért jött, amiért, kivéve egyvalakit: Florenciót, a Rosario Nemzeti Park egyik indiánját, aki Lawrence mellett dolgozik.

Én már kiolvastam, és nem csalódtam. Remélem, ti sem fogtok, ha kedvet kaptok a könyvhöz, még azok sem, akik annyira nem szeretnek olvasni. Több információért látogassatok el a www.leslielawrence.hu weboldalra. Kellemes olvasást kívánok!

Sándor

SZINDIKÁTUS

Jól csengő szó. Misztikus, gonosz, rideg. Nem is értem, Asimov miért az unalmas "Alapítvány" szót használta, amiről az embernek első körben egy kutyamenhely ugrik be. Azért, szerencsére, mások tudták értékelni a szindikátus mint kifejezés szépségét, így néhány filmben, sorozatban már a tisztelt olvasó is összefuthatott vele. Ilyenkor általában valami nagy, sötét, álnok szerveződést jelölt, ami titokban idegen technológiákkal kereskedett, vagy megfigyelés alatt tartotta az amerikai állampolgárokat, netán a háttérből irányította a hírszerzést. Persze csak addig, amíg a főhős egymagában vagy egy nagymellű nő segítségével le nem győzte őket, némi vérfürdön átevickélve. De mit is jelent pontosan a "szindikátus" szó? Több iparvállalat ideiglenes szövetsége. Önálló vállalatok közös intéző szerve. Szakszervezet. Ilyen és ehhez hasonló értelmezésekkel találkozhat az ember gyereke, ha hozzávágunk egy értelmező szótárt, ami, lepattanva, pont a címben szereplő fura szónál nyílik ki. Hölgyeim és uraim, itt az ideje, hogy egy új jelentést is társítsunk ehhez a karakterlánchoz!

HTTP, XML, WAP és más bosszantó rövidítések keserítik a netet használó tudatlanok mindennapjait. Míg egy kezdőnek ez csupa egzotikum, az átlagfelhasználónak már ismerős lehet az utolsó kifejezés, hála az utóbbi 5-6 év mobilreklámjainak. Néhány halandónak még - ha hipnózis kell is hozzá - az első betűsorról is eszébe juthat, hogy valahol a képernyő tetején láttá. Az XML-ről leginkább csak az informatikusok, na meg a szent pályára betolakodni készülő tudnak. És akad néhány olyan rövidítés, amiről közülük se mind. Ez persze természetes, hisz nap mint nap új, korszakalkotó technikák bukkannak fel, így még egy mindenre elszánt infóspalánta is kapkodhatja a fejét, ha lépést akar tartani. Azonban időről időre felbukkannak olyan kifejezések is, amikről nem hallani bűn, mert alapvetően megváltoztathatják a közeljövő weboldalait vagy netezési szokásait. Ilyen

volt anno a CSS, és sokak szerint ilyen az RSS. Ismerős az utóbbi rövidítés? És azt is tudod, mit takar? Netán már dolgoztál is vele? Ha valamelyik kérdésre nemet választottál, melegen ajánlom, hogy olvasd végig ezt a kis kedvcsinálót.

RSS. Annyit tesz, Rich Site Summary. Meg RDF Site Summary. Meg Really Simple Syndication. Jól hangzanak, ugye? Már az okot ad a gyanakvásra, ha egy gyerek három nevet is kap. Az meg pláne, hogy a

böngészőkben azok a kis narancssárga dobozok a fehér hullámokkal, nos, azok mind a szindikációt jelölik. Aki az elmúlt egy-két évben járt hírportálon vagy blogon, az biztosan látta őket, pláne, ha valami új kiadású szörfdeszkával pancsolt az elektronikus óceánban.

Néhányakban felmerülhet a kérdés, ha ekkora nagy durranásról van szó, mégis hogy maradtak le róla. Meg kell hogy nyugtassam őket: bár a technológia nem új, igazán csak az utóbbi időben terjedt el. Lássunk egy kis történelmet! Az RSS atyja egy Dave Winer nevű szoftverfejlesztő. 1997-ben publikálta a ScriptingNews nevű rendszerét, melyet hírek célba juttatására agyalt ki. Az ötletet felkapta a

Netscape, és megszületett az RSS 0.90. 1999-ben Winer a ScriptingNews 2-vel rukkolt elő, amit az RSS 0.91 követett. Aztán a Netscape abba hagyta a fejlesztést, és Winer megjelentette a 0.92-t. Ekkortájt egy másik csapat is fejlesztésbe fogott, és a World Wide Web Consortium RDF (Resource Description Format) szabványára építve kifejlesztették az RSS 1.0-t. Ez lett az RDF Site Summary. Winer pedig 2003-ban kifejlesztette az RSS 2.0-t, a Really Simple Syndication-t. Persze meglett az eredménye, hogy ennyien foglalkoztak az ötlettel: ma egymás mellett él a 0.92, az 1.0 és a 2.0 verzió. És ez még nem az összes, azóta újabb szindikátusformátumok jelentek meg.

Am még mindig adós vagyok a magyarázattal, mire is jó ez az egész szindikáció-cucc. A webes szindikáció annyit tesz, hogy egy oldal néhány részét közlésezik más weboldalak számára. Ez jelentheti azt, hogy az egyik oldal információt biztosít, melyet egy másik megjelenít a saját ízlése szerint. Ez az utóbbi oldalnak színvonalas tartalmat, az előbbinek ingyen reklámot hoz. De mit nyerez ezzel Átlag Józsi? Nem véletlenül említettem korábban a hírportálokat és a blogokat. Az RSS-t ugyanis hírforrásnak is szokták nevezni a magyarul beszélni tudó hozzáértők. A szindikált információ arra is jó, hogy tájékoztassa a felhasználókat az oldal újdonságairól, mégpedig anélkül, hogy meglátogatnák a szindikáló portált. Az alapgondolat egyszerű: a felhasználó egy szoftvernek felsorolja, mely hírforrásokra (feed) kíváncsi, "feliratkozik". Ezután a program, előre beállított időközönként, ellenőrzi a forrásban leledző információt. Erre az ellenőrzésre alkalmasak a modern böngészők, melyek általában könyvjelzőként szokták megjeleníteni a forrás tartalmát. Kezelik az RSS-t egyes levelezőprogramok, valamint léteznek ingyenes hírolvasók, ún. aggregátorok is. Ezek a szoftverek az e-mailekhez hasonló formában jelenítik meg a feed elemét.

Felmerülhet a kérdés, hogy akkor miért is jobb ez a megoldás, mint a hírlevél. Hogy megértsük, nem árt vázlatosan átnézni, hogyan is működik a hírolvasás. A szerveren el van helyezve egy RSS dokumentumtípusú XML fájl, ez lesz a hírforrás. Ezt a fájlt vagy a webhely adminisztrátora frissíti, vagy rábizzza egy szkriptre a piszkos munkát. Mikor új anyag kerül a honlapra, egy új bejegyzés is bekerül az XML fájlba. Hozzá kell tenni, ez egy nagyobb portálnál rövid idő alatt szép hosszú feedet eredményezne, ezért általában korlátozzák az elemek számát, pl. csak az utolsó 10-20-100 hír kerül be a forrásba. Á. József aggregátora, beállított időközönként, szép sorban végigfutja

az összes forrást, ami a listájában szerepel, és megnézi, van-e új a nap alatt. Ha van, akkor erről csahol a gazdának, aki elolvashatja az összefoglalót, és egy kattintással meg is nyithatja a teljes cikket.

Az RSS jó Józsinak, mert nem kell minden nap végigmásznia a harminc kedvenc blogját és híroldalát az újdonságokért. Némelyik blog eleve ritkán frissül, százból kilencvenkilencszer nincs újdonság, ergo fölösleges volt odanézni. A különböző híroldalak pedig gyakran ugyanazokat a híreket bújtatják más köntösbe. Kézenfekvő tehát, hogy milyen előnyökkel jár a szindikátus használata a netező számára. Az RSS jó az oldal tulajdonosának is, bár ez első ránézésre már nem ilyen egyértelmű. Hogy egy nyilvánvaló előnyt mondjak, nem kell feliratkozásokat kezelnie és hírleveleket küldözgetnie. Nem mintha plusz egy-két adatbázisábla megoldhatatlan probléma volna, de aki tervezett már nagyobb oldalt, tudja, az egyszerűség kincset ér. Másrészt az RSS látogatókat hoz, ha okosan ki van gondolva. Egy tanács a webmestereknek: a hírforrásban annyi és csak annyi információ legyen, hogy az felkeltse a felhasználó érdeklődését! Ha érdeklőti őt az egész sztori, úgyis klikkelni fog, és máris ott van az oldalon, növelve a látogatottságot. Persze ha ez nem lényeges szempont, akár az egész cikk közzétehető a szindikációban. Sok blogger közzé is teszi, elvégre nekik inkább az információ célba juttatása a fontos.

Hozzá kell tenni, az RSS-nek vannak hátrányai is. De leginkább csak akkor, ha a szervertulajdonos szeme szögébe bújunk. A szindikáció legnagyobb baja az, hogy nem lehet követni, egy hírforrásra hányan iratkoztak fel, hisz ez nem "igazi" feliratkozás, csak az aggregátorban van nyoma, a szerveren nincs. Az még talán megoldható, hogy számolják a fájlletöltéseket, de ez az adat nem ér sokat magában, hisz a felhasználó a legtöbb prógiban megadhatja, hogy mekkora időközönként szeretné, ha az ellenőrzné a feedeket. Így lehet, hogy az egy napra esett huszonnégy letöltés egyetlen fel-

használó műve, de az is lehet, hogy tizenöté. Szintén probléma lehet, bár csak nagy portálnál és rengeteg látogatónál, hogy igen sűrűvé válnak az XML-letöltések. Igen szélsőséges esetben (sok feed, rengeteg előfizető) előfordulhat, hogy új szerverre lesz szükség a probléma kezeléséhez.

A szindikációt már sok egyéb profilú portál is felfedezte magának. Manapság már a keresésekhez is feedeket rendelnek, így az erre feliratkozott felhasználó azonnal értesül, ha a központi adatbázisba olyan új elem került be, amire kíváncsi lehet. Természetesen a világ összes tárhelye nem lenne elég, hogy minden keresőszttringhez egy XML fájl tároljunk, ezért ezeket a feedeket a szerver kérésre, például PHP szkript segítségével állítja elő. Ez egy szellemes megoldás, hisz az RSS az (X)HTML-lel azonos metron közlekedik, így a szkript a HTML kód helyett egyszerűen RSS dokumentumot generál, és ezt adja át az olvasónak vagy a böngészőnek. Ezáltal az aggregátor óránként-kétóránként végrehajtja a felhasználó által megadott keresést. Ez a technika a szindikátust hasznos részévé tette a kereső- és letöltőoldalaknak, sőt, a fórumoknak is.

És hogy mit hoz a jövő? Az RSS mindenhol ott lesz. Az operációs rendszerek új generációinak már része lesz. Olyan természetes lesz, mint az e-mail vagy a pasziánsz. Aki még nem próbálta, nosza, szerezzen be egy aggregátort. Köz hely a "gyorsuló világ", de aki veszi a fáradságot és a hírolvasót, rövidesen észreveszi, hogy rengeteg időt megspórol, vagy legalábbis ugyanannyi idő alatt sokkal több információhoz jut.

Remélem, felkeltettem néhányak érdeklődését a téma iránt. Nem akartam a részletekbe belemenni, mert arra se hely, se hatalmas igény nincs. Ha valakinek ez nem elég, szeretné netalán kipróbálni a szindikáció használatát, csak bátorítani tudom, és javasolom a W3C kiváló RSS 2.0 tanfolyamát, mely a www.w3schools.com címen elérhető.

TGZ

verseny kilenc különböző kategóriában folyik (szoftvertervezés, beagyazott fejlesztés, webes fejlesztés, project Hoshimi, IT-verseny, algoritmusok, fényképezés, rövidfilm, felhasználói felület tervezése), de nevezni már csak a fényképezésre és a szoftvertervezésre lehet. Utóbbi kategória egyébként a legkedveltebb.

A szoftvertervezés során az induló csapatoknak egy szoftveralkalmazást kell elkészíteniük .NET keretrendszeren és Windows platformon. A kiírásról bővebben a www.imaginecup.com vagy a www.msportal.hu weboldalon tájékozódhatsz. Szóval aki nagyon unja már, hogy a Neptun olyan, amilyen, és nem csak a levlistára szeretne írni ez ügyben, az ne habozzon, lehet, hogy pár év múlva már az ő rendszerétől áll égnék a hallgatók hajszerkezete a tárgyfelvételi időszak első napjaiban. A zsűri a kreativitásra, az ötletre és annak megvalósítására kíváncsi. Az előbb említett honlapon a pontozási szempontok is megtalálhatóak. Az induló csapatoknak először az első, intézményi fordulónak kell bemutatniuk az alkalmazásukat. Ez minden intézményben máskor lesz, de valószínűleg április végére várható. Ezután lehet bejutni az országos döntőbe, melyet május 17-ére terveznek. Jó hír, hogy ettől az évtől az országos döntőn jól szereplők azonnal a világdöntőbe jutnak, amely idén Koreában lesz, valamikor augusztusban. A helyi és országos fordulónak tárgyeremények (pl.:Xbox 360) járnak az elismerés mellé, míg a világdöntő fődíja 25000 dollár.

A fotózás kategóriában a zsűri olyan képeket vár, melyek mély érzelmeket, új gondolatokat váltanak ki az emberekből, és beszélgetésre sarkallják őket. A képekkel a közönségnek szeretnék megmutatni, hogy az új technológiák értük vannak, őket segítik, és arra szeretnék ösztönözni őket, hogy tegyenek többet környezetükben egy jobb oktatásért. Részletek ugyancsak a fenti honlapon találhatóak. Az első forduló március 22-én kezdődik, a világdöntő fődíja pedig 8000 dollár.

Mint láthatjátok, ezekben a versenyszámokban még idén indulhattok, de ha esetleg más kategória iránt éreztek különleges vonalmat, akkor sem árt most elkezdni készülni, mert jövőre is lesz Imagine Cup! Jelentkeztek minél többen, ez egy kihívás mindenki számára, mutasd meg te is, hogy mit tudsz!

DMC

IMAGINE CUP

Az Imagine Cup a Microsoft diákoknak szervezett nemzetközi versenysorozata, mely idén ötödik alkalommal kerül megrendezésre. A versenyre várják mindazok jelentkezését, akik elhivatottságot éreznek arra, hogy kicsit jobban belemélyedjenek bizonyos szakmai területekbe, és össze akarják mérni tudásukat a világ többi, hasonlóan elszánt diákjával. Az Imagine Cup több egy egyszerű versenynél. Itt a felkészülés során elég nagy ismeretanyagra tehet szert minden egyes jelentkező, sőt, mivel a versenyeken a végső cél a tét, ezért szükséges is a minél nagyobb tudás és körültekintés az egyes szakterületeken. Másik nagy előnye, hogy itt valós problémákkal kell szembenéznük a csapatoknak (gondoljunk csak bele, hogy programozásórán mennyi idő ment el azzal, hogy megpróbáltuk kitalálni, hogy a példaprogramot ki a fene használná az életben...). A verseny elég nagy tömegeket mozgathat meg, a tavalyi

évben 65000 diák nevezett 100 különböző országból.

A versenynek a felkészülés közben szerzett tudás mellett még számos előnye van, többek között az, hogy már a hazai zsűriben is neves cégek emberei bírálják majd el a munkákat, és írhatnak fel akár a saját jegyzeteikbe is neveket, elérhetőségeket. Az önéletrajzban is jól mutat egy szép eredmény az Imagine Cup-ról, ha esetleg a megpályá-

A KÉPZELET KIHÍVÁSA

zott cég munkatársa nem volt a zsűriben. Ezen kívül a hazai forduló legjobbjai és a világdöntő résztvevői értékes ajándékokban, a nyertesek pedig nem kis pénzdíjban részesülnek. Ezen kívül a presztízs is számít. Magyarország az évek során egyre jobb eredményeket ér el, főleg az algoritmus kategóriában. De a verseny az országon belül, az iskolák között is dúl, szóval akit érdekel a dolog, ne habozzon, mutassuk meg, hogy mi is itt vagyunk!

Az idei verseny témája, hogy egy olyan világot képzeljünk el, ahol a technológia egy jobb oktatást biztosít mindenkinek. A

HALLGASS IDE:

Mindig is ámulattal adóztam a hasznos és kreatív ötleteknek, mint amilyen a strandpapucs talpára szerelt sörnyitó. Nagyra becsülöm azokat a vállalkozásokat, ahol mernek marketingesek és piárosok helyett furcsább, értelmes dolgokkal foglalkozó szerzeteket alkalmazni, akik következőképpen nem a Tomi mosópor legújabb fájdalomcsillapítóját, hanem az imént említett, ámulattal adózandó vívmányokat találják fel. Jó bornak amúgy sem kell cégér - hát én is rátaláltam a Pandorára.

Pandora Amerikából jött, és mestersege címe internetes rádió. A hagyományos, tematikus online rádiók és a régmódi kocsmái zenégeknek mászának különös leszarmazottjaként jellemezhetnénk, aki innen is, onnan is a legjobb géneket örökölte. Első találkozásunkkor a www.pandora.com-on egy napjaink trendjét elnézve puritánnak nevezhető weboldal fogadott. Semmi villódzó reklám, semmi popup, egy rövid és visszafogott, ám annál többet sejtető bevezető, és maga a lény: a diszkrétén ízléses, minden giccset nélkülöző flash-lejátszó. Úgy tűnt, a funkcionalitás rendben van: ez nem olvasni meg nézegetni van, ez hallgatni van. Azonnali rokonszenvem zálogaként regisztráltam, és egy perc múlva létrehoztam az első rádióadómat. Kettőnk kapcsolata azóta kiegyensúlyozott, boldog, és reményteli, hosszú jövőt ígér.

Ejtsünk néhány konkrét szót az alkalmazásról. Említettem volt a késdobálók zenegépét, ami megfelelő ráhatásra lejátszik nekünk egy zeneszámot. Pandora hasonlóképpen működik, de nem kell semmilyen érmét beledobálni, ellenben korlátlan hosszú zenei élményt nyújt mint - az alkotók találó meghatározásával élve - saját, különbejáratú DJ-nk. Szüksége van persze néhány támpontra, először is az adó létrehozásakor. Ez a támpont lehet egy kedvelt zeneszámunk vagy előadó, amit vagy akit betáplálunk a gépezetbe. Ő mocorog egy kicsit, majd elkezd a sugárzást, és a rádióból a következőkben a kiválasztott előadó vagy szám zenei stílusát képviselő és ahhoz hasonló irányzatú muzsika lesz hallható.

Eddig nem több mindez, mint egy klasszikus webrádió, mondhatnánk az olvasó, és igaza is lenne: az ötlet remeke a továbbiakban rejlik. Minden lejátszott számot lehetőségünk van véleményezni, és ezáltal a közvetítést saját ízlésünkre finomhangolni. Azok a részletek, hogy nagyjából hét éve egy halom ember azzal

múlatja az idejét, hogy naphosszat zenét hallgat, és az elhangzottakat több száz szempontból elemzi és kategóriákba sorolja, majd az eredményeket eltárolja egy bazinagy adatbázisban, amit a lejátszó

is lop, csupán a töredékcenteket lefelé kerekíti, és zsebre teszi a különbözetet. Semmi kétségem, hogy ha ezt megfelelően sokszor eljuttassa, valóban dollármilliomos lesz belőle, és a módszer, ami a Pandorát minimum nullszaldóssá, de vélhetően inkább marha jól profitálóvá teszi, hasonlít a kifinomult tolvajához. Nem tol az arcunkba óriásplakát méretű hirde-

PANDORA.COM

különböző kalkulációi használnak, nos, számunkra tulajdonképpen lényegtelenek. Nekünk csak azt kell megmondanunk, hogy az adott szám tetszik-e vagy sem. Ha igen, kiválasztódik a kedveltek listájába, és a későbbiek során többször lesz még hozzá szerencsénk. Ha nem jött be, azonnal elhalkul és tiltólistára kerül. Minden egyes kattintással Pandora tudára hozzuk ízlésünk egy újabb részletét, aki egyre teljesebb képet kap és mutat (pontosabban hallat) róla.

Tapasztalataim szerint már néhány véleménynyilvánítás után igen jó

téseket, helyettük valahol a "thumbs up" és a "thumbs down" gombtól egy kattintásnyira (ezekkel jelezzük neki, hogy örülünk-e a számnak vagy sem) udvarias linkeket helyez el az Amazon és az iTunes oldalára, ahol néhány további kattintással megvásárolhatjuk az adott számot vagy az azt tartalmazó albumot. Gondolom, már mindenki rájött: minden egyes vásárlásból néhány cent átvándorol Pandora bankszámlájára. (Hozzá kell tenni, civilizáltabb társadalmakban a DC helyett egyre inkább dívik a zenék megvásárlása.) Mivel a felhasználó, vagyis a hallgató folyamatosan arra törekszik, hogy minél

A lejátszó. Egyszerű, de nagyszerű.

érzékkel tájolja be igényeinket, és hosszú órákra kellemesen andalító vagy éppen ségél hárdkör zúzós élményt biztosít, amit az újabb véleményezések még élvezetesebbé tesznek. A leleményes olvasóban felmerülhetne a kérdés, hogy bizonyos idő után nem hangoljuk-e túl a csatornát, és nem lesz-e túl kis részhalma annak a jelenleg félmillió (de folyamatosan bővülő) kínálatnak az, amit mi szeretünk. Ez valóban előfordulhat, de van rá ír. Csinálhatunk még 99 másik csatornát másfajta stílusban, és a különböző csatornákat össze is vonhatjuk úgynevezett quickmixbe. Ha ez mégsem teszszene, az adó szívébe ültethetünk újabb előadókat, szélesítve ezzel a repertoárt, akár egészen pikáns párosításokat létrehozva.

Nagyon sok mindent tehetünk még Pandoránkkal (nem, azt az egyet nem), de engedjessék meg, hogy a kíváncsiság fenntartása érdekében homályos foltokat is hagyjak. Egyvalamit mégis kiemelni még, mert többek közt ez az, ami miatt a bevezetőben forradalmian elegánsnak is nevezhettem volna a zenélő találmányt, és ami lehetővé teszi, hogy a fentebb felsoroltakat teljesen ingyen tehesük meg. Számtalan filmben tanúi lehettünk olyasféle, szinte ártatlan banki csalásoknak, amikor a szimpatikus tolvaj valójában nem

több új, pompás zenét varázsoljon ki a szerkezetből... és ezt talán be sem kell fejeznem.

Íme a primitív tévéreklámok és a toladó, idegesítő marketingfogások után egy modern, választékos példája annak, hogyan lehet ezek nélkül meggazdagodni.

Kata

DEC(10):

- A memóriám már nem a régi.
Rádásul még a memóriám sem a régi.

***

Vakmerő: Hajnali 3-kor totál részegen hazamész. Búzslesz a kölnitől és az ingeden rúzsfoltok találhatók. Megtapogatom a feleséged fenekét:

- Te leszel a következő...

***

A páciens hálákkodva rázza az orvos kezét:

- Doktor úr, köszönöm! Nem akarom pénzzel megsérteni, de megígérhetem, a végrendeletben mindent Önre hagyok majd!

Erre az orvos:

- Ó, nagyon köszönöm! Viszont kérem vissza a receptet, amit adtam. Szeretnék egy kicsit módosítani rajta...

Ebben a hónapban a védekező-középpályás Vámosy Zoltán tanár úrral ismerkedhet meg a kedves olvasó kicsit jobban, aki szerint a halnak úsznia és nem repülnie kell tudni jól, háromszoros Európa-bajnok asztaliteniszező felesége van és igen értékesnek tartja a Neumannos diplomát. Jó szórakozást!

Köszönjük, hogy elfogadta a felkérést. Kérem, meséljen egy kicsit fiatal éveiről!

Először is köszönöm, hogy rám gondoltak. Tudom, hogy a legtöbb kollégám határozottan érdeklődik a rovat iránt, és az a tény, hogy nekem így, viszonylag korán nyílt lehetőségem önöknek interjút adni, igazán megtisztelő.

Ami a gyerekkoromat illeti, nem mondhatnám, hogy otthonülő voltam. A focira is

le önnél? Jobban be tud illeszkedni egy nagyobb társaságba?

Nem feltétlenül, sőt! Én alapvetően mindig is visszahúzódó voltam. Itt inkább arra gondolok, hogy meghatározóbb volt a családi háttér az életemben, mint az általában jellemző. Szüleim foglalkozása alapjaiban befolyásolta pályámat. Anyai ágon például csupa pedagógust találunk, nagybátyám is a Műgyetemen volt professzor. Apai és testvéri ágon csupa építész van, édesapám a mai napig is tanít a Műgyetemen.

Találkoztam is édesapja munkájával az interneten.

Igen, amikor még viszonylag új dolognak számított a BSc, ő sokat foglalkozott vele. Azt vizsgálta, hogy alakul egy hallgató pályája, szembeállítva a régi porosz típusú rendszert és a mai lineáris képzést.

tűnik, ez eléggé egybecseng azzal, amit korábban említett. Tényleg próbálja leválasztani a "tehetségeket"?

Elnézést, hogy ezt ilyen sarkalatosan mondom, de ez hihetetlen nagy baromság. Az biztos, hogy a lécet fel kell tenni egy bizonyos magasságra, amit aztán át is kell ugrani. Ez az, amit kökeményen próbálok tartani, és lehet, hogy ez néha bántó. Ha valaki úgy érzi, hogy lenézem vagy negatívan kezelem, az valóban nagyon fájó számomra. Ez azonban véletlenül sem szándékos. Persze az ember sokkal inkább szeret azzal dolgozni, aki pozitívan áll az adott témához.

Persze, ez világos, azonban valahogy mégis önt emelik ki a lekezelő magatartással kapcsolatban. Igazságtalannak tartják a vizsgáit, úgy érzik, a beigért "teljesíthető" feladatok helyett a végzettségig elbonyolított kihívások elé állítják őket.

Szerintem nyilvánvaló, hogy senki sem akarja, hogy akár csak azt higgyék róla, megveti a diákokat készületlenségük miatt. Alapvető célom, hogy a

HARMADIK TÍPUSÚ TALÁLKOZÁSOK

sok időt szántam, de szívesen foglalkoztam a matematikával és a fizikával is.

A fizika iránti érdeklődésem felkeltésében jelentős szerepet játszott nagypapám Öveges professzorral való jó kapcsolata, ugyanis sok kísérletét személyesen kísérhettem figyelemmel az otthonában. Középsiskolában a Berzsényiben fizika tagozatos osztályommal országos első is lettünk matematikából.

Gratulálunk! A sportban milyen szintre sikerült eljutnia?

Amellett, hogy más sportágakat is űztem igazolt versenyzőként, 35 éves lehettem, amikor a Budapest-bajnokság harmadostályában fociztam.

Milyen poszton játszott?

Úgy gondolom, hogy aki ismer, az rögtön sejtetheti, hiszen alapvetően védekező ember vagyok. Szóval főleg védekező-középpályás voltam. Természetesen mindenki szeret gólt rúgni, én azonban abban is mindig örömet leltem, ha gólt rúgathattam másokkal.

Ezt értjük úgy, hogy ön jó csapatjátékos?

Jó lenne ezt mondani, de valójában a mentalitásom miatt nem igazán mondható ez el rólam.

Ez miben nyilvánul meg? Talán szereti önmagának begyűjteni a babérokat?

Nem, egyáltalán nem. Szó sincs róla. Egyszerűen csak a stílus, ahogy én - sajnos - a kollégákhoz és az emberekhez viszonyulok, nem a legbarátságosabb. Ez többször kiütöközik, legyen szó melóról vagy sportról.

Ez nagyon önkritikusan hangzik! Próbál ön ezen változtatni?

Persze mondhatja az ember, hogy próbál, de így 50 felé közeledve mégsem olyan könnyű. Tudom, ez alapvetően nem pozitív tulajdonság, és a munkámban is lehetnek rossz vonatkozásai.

Rendben, erre térjünk vissza később. Mi volt még, ami befolyásolta a pályaválasztás során?

Talán hogy nagy családban nőttem fel. Ez a környezet alapjaiban meghatározza a későbbi lehetőségeket.

És ez konkrétan hogyan csapódott

INTERJÚ VÁMOSSY ZOLTÁNNAL

Ön személy szerint mit gondol a mostani képzésről?

Véleményem szerint a magyar ember szereti a dolgokat túllihegni, hogy amit csinálunk, azt nagyon-nagyon "úgy" csináljuk. Például sok terület van, ahol egyébként nem lehetne 3-3,5 év után diplomát szerezni, itthon ez mégis elképzelhető. Amellett, hogy többeknek sokkal mélyebb alapképzésre lenne szükségük, fontos tényező, hogy egy fiatalember nem sokkal több mint 22 éves koráig a legfogékonyabb, ami így nem teljes mértékben kerül kihasználásra. Persze ezt a képzési formát is lehet nagyon jól csinálni.

Mi a véleménye a mostani hallgatókról? Valahogy az az érzésem, hogy nincs meglegedve a teljesítményükkel.

Nem, egyáltalán nem mondanám, hogy nem vagyok meglegedve a hallgatókkal. Inkább a rendszer bizonyos elemeivel nem értek egyet. Szerintem az a probléma, hogy előzetes szűrés nélkül - hiszen nincs felvételi - kerülnek be a fiatalok, és nagyon sokan megfelelő alap nélkül kezdik meg a tanulmányokat. Ráadásul ez egyre jellemzőbb. Most már ott tartunk, hogy a teljesítők aránya 40% alatt van. Másfelől nagyon sok tehetséges hallgatónk is van, akik szenvednek amiatt, hogy egy tárgy nem úgy halad az anyaggal, ahogy kéne. Megoldást viszont igen nehéz erre találni, nem is tudom igazából, hogy mit lehetne tenni.

Sokan gondolják úgy, hogy ön túl keményen irányítja őket. Szokta olvasni a niktanarok.hu-t? Van valami kialakult képe arról, hogy mit gondolnak önről a hallgatók?

Igen, szoktam olvasni, sőt igazság szerint elődjének, a tanarok.hu-nak elkészítésében némi szerepem is volt. Sajnálatos tény azonban, hogy bizonyos okok miatt befúladt a kezdeményezés, pedig az értelmes visszajelzés mindenki számára fontos.

Értem. Konkrétan a niktanarok.hu-n úgy vélekednek a hallgatók, hogy a tanár úr csak a maga által is tehetőségesnek tartott diákokkal foglalkozik, a többiek pedig "lenézi" és "beüzza a vizsgán". Mit gondol ön erről? Úgy

diploma, amit itt kiadunk, érjen valamit. Azt bármikor aláírom, hogy ezt jobban is elő lehetne adni. De az sem jobb, aki marhára megjátssza, hogy ő milyen hallgatóbarát, máskor meg nem teljesen ennek megfelelően viselkedik. Én úgy gondolom, hogy egyenes ember vagyok, így nem fogok a hallgató szemébe hazudni, ha nem vagyok meglegedve a munkájával. Egy biztos: én nem akarok egy hallgatót sem megbántani, pusztán azt szeretném, ha tanulnának.

Min változtatna, ha az egyik legmagasabb pozícióba kerülne a főiskola vezetésében?

Nem hiszem, hogy nekem bármilyen felső pozícióba is kéne kerülnöm. Egy ilyen poszt valahol személyi vonzerővel kell párosuljon, én pedig eléggé rigolyás ember vagyok. Kicsit sem kifinomult a politikai stílusom.

De a kérdésre válaszolva: fontos lenne, hogy széles körben jelenjenek meg a nagyobb projektfeladatok. Az építészeknél például elképzelhetetlen, hogy mielőtt kézhez kapják a diplomát, ne tervezzenek néhány különböző struktúrájú házat. Itt meg a végén úgy lépnek ki a hallgatók, hogy "csinálnak" egyetlen szakdolgozatot. Az ő házuk akár össze is dőlhet.

Hogy érinti önt, hogy kivették a Delphit a tantervből?

Az égvilágon semmi gondom nincs vele,

sőt, én már hamarabb kivettem volna. Oktatás szempontjából jó volt. Jó volt arra, hogy elindítsuk a hallgatókat. De azóta egyértelművé vált, hogy a Delphi háttérbe szorult. Java, C++, C#: ez a jövő.

Mit is tanul egy hallgató a BMF-en valójában?

A BMF általános mérnökinformatikus-képzést nyújt. Persze nagyon fontosak a gyökereink, így a mérnöki jelzőnek mindig is kiemelt szerepe lesz. Ami a programozási vonalat illeti, véleményem szerint kiemelkedő kvalitású, mély tudású programozókra kisebb számban van szükség manapság, alapos rálátással viszont mindenkinél rendelkeznie kell.

Jó, de mégis tény, hogy nehéz a NIK-es hallgatók helyzete az orientáció szempontjából. Mindenki azt szeretné tanulni, amiből később meg tud élni. Mit válasszon hát az egyszerű hallgató, ha a programozók mégiscsak inkább az ELTE programról kerülnek ki, hardveresek vagy rendszermérnökök meg inkább a BME-n kapnak igazán használatos tudást?

Valóban, elfogadom, hogy nehéz az orientáció. Ez olyan, mint a repülő hal esete. Lehet azt mondani, hogy hú, de jó, mert repülni tud a hal, de mégis jobb lenne, ha úszni tudna jól. Én például matematikus mérnökként végeztem gépészkaron, amire aztán tényleg lehet mondani, hogy se nem matematikus, se nem gépész. Mégis jó alapnak bizonyult. Továbbá ez előny is, mivel hallgatóinknak nagyobb rálátása lesz az interdiszciplináris területekre. Én nem nagyon hiszek abban, hogy tisztán programozásból nagyon sokáig meg lehet élni, vagy nagyon hosszú távon lehet csinálni.

Mi a véleménye a főiskolás tanárszokról? Mekkora rálátása van erre?

Szerintem egyértelműen pozitív a szerepe. Sok tehetséges hallgatót ismertem onnan, akik tényleg jól végezték a dolgukat, és remek órákat tartottak az általam vezetett kurzusokban is.

Konkrétan kikre gondol?

Hajdanában volt jó pár srác, akiket maximálisan próbáltam támogatni. Mondjuk az első ilyen a Molnár Andris, de említhetném még Bedők Dávidot - remélem, vissza tud ide térni órát tartani -, vagy Vörös Józsit is.

Milyen esélyei vannak diplomás hallgatóinknak a munkaerőpiacon?

Nem merem azt kijelenteni, hogy na, aki itt végez, az egész biztosan jó helyre fog kerülni, de tény, hogy az elmúlt időkben volt néhány sikerirányzat. Manapság is igen jó alapnak tekinthető a karon kiadott oklevél.

Mi a helyzet az IAR-ral?

Na igen, azért ne legyen álszerű az ember, mi is sok mindent elértünk. Most is egy egész végzős csapatot vitt egy cég gépi látáson alapuló orvosi fejlesztéshez. Ez egy régi kapcsolat is egyben. Vagy említhetném a Nuance Recognitát is. Volt idő, hogy nem lehetett úgy odamenni, hogy ne volt diákkal találkozzon az ember.

A végén még kiderül, hogy mégiscsak megvan a kívánt színvonal. Mondjuk, ha belegondolunk, hány embert vesznek fel, és hány végzi el, talán nem is csoda.

Igen, valóban nagy a szórás. Most már olyannyira, hogy szakirányok is alig indulnak. Olyanok, mint a Cisco, a Mobil vagy

akár az IAR. Ott tartunk, hogy lassan alig jut át hallgató a szigorlaton.

Mi lehetne erre a megoldás?

Nem szívesen mondom ezt, de ha ez így megy tovább, lazítani kell. Ami azt illeti, ez már nem is jövő idő, bár a hallgatók ezt biztos nem így látják.

Mi történhetett? Mi változott ezalatt az 5-10 év alatt?

Ez valószínűleg országos szintű probléma. Már a '90-es évek közepétől jelen van, és fokozatosan gyűrűzik be a felsőoktatásba.

Az OTDK-kon legalább szép eredményeket érünk el. Mikor lett ekkora szivügye a Diákkonferencia?

Véleményem szerint jó eszköz arra, hogy az általam célravezetőnek tartott oktatási módot az ember sikerre vigye. A több féléven át tartó projekt- és csapatmunka, a szakmai előadás mind-mind rendkívüli fontossággal bír. A TDK és OTDK mellett hasznosnak tartom, ha hallgatóink nyári egyetemre vagy Erasmusszal külföldre mennek.

Ha úgy tenném fel az előző kérdést, hogy nem veszi-e túl komolyan a TDK-t, mit válaszolna? Azért kérdezem, mert konkrét példáim is vannak arra vonatkozóan, hogy a hallgatókat igen keményen marasztalta el teljesítményük miatt egy-egy előadás után. De volt eset arra is, hogy kivonult, vagy éppen megbántott egy-egy pályázó diákot. Ez is része az önről kialakult képnek. Ön hogy látja ezt?

Igen, volt eset, amikor kifejezetten keményen bíraltam az előadást. Érdemes hangsúlyozni, hogy az a csapat IAR-os volt, és egy nemzetközi robotikai tudományos konferencián több éves munkájuk eredményeiről nívós előadást tartottak korábban, szemben a főiskolai előadással, amely egyértelműen felkészületlenségről árulkodott. Sem a jelenlévőket, sem a kart nem tisztelték meg annyira, hogy rendszeresen bemutassák, mit értek el. Azt is elhiszem, hogy néha eltűzöm a dolgokat, ebből adódna is problémám.

Jó lenne szélesíteni a TDK-t, és ezzel kapcsolatban valóban az az érzésem néha, hogy bizonyos szempontból kár volt ilyen magas színvonalúra emelni a kari hallgatói tudományos kutatásokat, mert ez gátat szab neki. A magas színvonal persze mégiscsak nagy pozitívum. Egyébként szerintem több kollégának kéne aktívan részt vennie ebben, úgy, ahogy például Kutor tanár úr. Azonban most, hogy végeztek a hallgatói, és a szakiránya sem indul, neki sem vesz részt csapata az OTDK-n. Ez nagyon szomorú. Lehet, hogy nálam is így lesz most.

A TDK mellett egyébként nagyon szeretném, hogy legyenek újra kisebb szakmai, például programozási versenyek. Nem kellene varázsolni, de alapvető lenne, hogy mindenki találjon magának valamilyen területet, amivel szívesen foglalkozik. Fontos lenne a belső motiváció kialakítása.

Ön sok helyen, több rendszer létrehozásában vett részt (féklámpagyártó-sor Nissan gyárba, képfeldolgozás alapú minőség-ellenőrző rendszer neonlámpa-gyártó-sorhoz, illetve izzókba higanyadagoláshoz, sőt, a GE néhány gyártósorán a mai napig működnek egyes rendszerei). Mire a legbüszkébb?

Számomra mindig is az volt a legfontosabb, hogy a projektekre sikerüljön

hallgatókat bevonni. Ugyanígy számos konferencián és kiállításon is azt tartottam szem előtt, hogy lehetőleg diákjainknak lehetőséget biztosítsak. Az okítónak az a feladata, hogy tanítsa az ifjú titánokat a lehető legtöbb vonatkozásban.

Milyen könyveket szeret, zenéből milyen műfajt kedvel? Hogy áll a művészetekhez?

Könyvből egyfelől a klasszikusokat szeretem, másfelől pedig a ponyvaregényeket. Például a Piszkos Fred, a kapitány bőven beleférhet egy kellemes délutánba. Ami a zenét illeti, mivel a fülem még a szememnél is rosszabb, nem igazán van e téren kifinomult ízlésem. Bátyám révén azonban sokféle zenét megismertem, elsősorban az igényesebb, szimfonikus jazzt szeretem.

A művészetek vonatkozásában tőlem elég távol állnak a legújabb, absztrakt irányzatok, de Dalí vagy Picasso még belefér. Talán a legkedvesebb az impresszionizmus környéke számomra.

Ha filmről van szó, akkor a régi jó westernfilmek jönnek szóba.

Testvérei mivel foglalkoznak?

Bátyám és kisebbik öcsém építész. Nagyobbik húgom tanító néni, a kisebbik pedig az ELTE-n végzett művészettörténet-magyar szakon. A nagyobbik öcsém egy külön eset. Nagyon rendes, jó szívű srác, de őt a tanulás sosem kötötte le.

Családja?

A lányom a Műgyetemre jár, közgazra. Most másodéves. A fiam jövőre érettségizik a Radnótiában. Őt elsősorban a gazdaság és a pénzügy érdekli. Feleségem matematikuscsaládból "elfajzott" sportoló volt, most pedig edző. Valószínű, hogy maximalizmusom ebből az irányból is táplálkozik - ő mindig is komolyan vette, amit fontosnak tartott, és bizony nagyon sikeres is volt.

A focin kívül milyen kedvteléseik vannak még?

Hajdanában elég sokat sakkoztam, de abbahagytam. Sokat jártunk a parkokba, rendszeren, órával játszani. Erről jut eszembe egy kedves történet Mádl Ildivel (kétszeres olimpiai bajnok) kapcsolatban. Akkoriban olyan 10 éves lehetett, őt is az egyik parkba hozták fel vidékről az ottani rutinos rókákkal játszani. Ha néha elő is fordult, hogy vesztségre állt, mindig az őrületbe tudta kergetni az öregeket, amikor arra játszott, hogy gyors lépéseivel az ellenfelek ideje korábban letelejen, amit persze nem igazán szerettek. Sakkgéppel is játszottam, amit a feleségem hozott nekem külföldről. Azokat azért még viszonylag könnyen meg lehetett enni hajdanában.

Végezetül adna valamiféle tanácsot a hallgatóknak?

Nem szeretnék én semmiféle tanácsot sem osztogatni, sőt valahol itt látom a hallgatókkal kapcsolatos problémát. Mintha mástól várnák el, hogy megmondja nekik, mit tegyenek. Hiányzik a belső ambíciójuk. Szerintem ezért is bukdácsolnak sokan.

Másrészt nagyon sajnálom, hogy kihűlt a főiskolaszintű közösségi élet. Hiányolom a programokat. Biztos vagyok benne, hogy ha lennének például sportnapok vagy más rendezvények, sok hallgató és oktató eljönne. Igazán jó lenne egy ilyen - bizonyos határok között kötetlen - esemény. Az egész csapatot sokkal közelebb hozná egymáshoz, ami többek között a tanulmányi eredményeken is meglátszana.

AndreW

UTAZÁSOM NAPLÓJA

megy a gőzös...

MIÉRT ÁLLUNK VAZZE??

18.22: "...a beszállást kérem, fejezzék be, a vonat azonnal indul", dúdolja az állomáson az információs néni. Egy utolsó puszi, kedvesemtől elbúcsúzom, és a kalauz sípolására a mozdonyvezető gázt ad (ami inkább dízel, vagy még inkább feszültség), elindulunk. Integetek, és belém hasít egy szimbólum: a szerelvényvel az új félév is elindult.

Sikeres elindulásomat követően megint belessem gyakori hibámba: nekem semmi sem elég jó. Ez a hely túl sötét, itt túl világos van, itt ül egy néni, itt egy vidám-hangos társaság (az nem egy jágeres üveg náluk?), itt vibrál a lámpa, itt nincs véce. Hirtelen rádöbbenek: nincs tovább, itt a vége. Azaz hogy az eleje. Jó tanács: mindig a vonat eleje felé induljunk el, ugyanis ha megőrvidítik a vonatot, akkor a végéről kapcsolják le a kocákat (természetesen a kalauz csak akkor fog szólni, hogy rossz helyen ülünk, amikor már régen késő).

18.26: Végre megtaláltam a helyem. A nevem sajnos nem rakták ki, de elég közel a véce, nem esik be az eső, és az ülés is megfelelő puhasági egyúthatóval rendelkezik. Itt az ideje a csokinak...

18.27: Elmerülök gondolataimban. Vajon lesz-e világbéke, és létezik-e Superman (vagy Pókember, de őt annyira nem bírom)? Mert ha igen,

akkor miért nem hallani róla? Aztán az jut eszembe, mennyi memória kellene még a gépembe. Lehet, nem ártana egy új alaplap is. Elvégre itt a PCI-E 2. Na, ezt majd akkor, ha megjött az ösztöndíj (off: egy fullos AGP van olyan jó, mint egy hasonló kaliberű PCI-E kártya).

Elkezdem felmérni a környezetem. Elgondolkozom, vajon a szemközt ülő terepruhás srác katona-e. Mert a bakancs és a zöld mellény egy dolog. Mellettem az a piros dzsekis elmúlt-e már 18? Miért kell egy fiúnak a haját szőkíteni? Komoly problémát jelentenek ezek a dolgok vonaton ülve és tudva, hogy még 4 óra 3 percen keresztül itt leszünk a társaságukban. Miután szemrevételeztem a terepet, és észrevettem még a piercinges csajt (sok, igazán sok fülbevalóval) és a mély disputát folytató tanár-diák párt, eldöntöttem: leellenőrzöm a vécét.

Átvergődve pár bera-gadt ajtón fura kép fogadott a véceben, melyet engedelmetekkel röviden írnék le: úgy éreztem magam, mint vak kislífi egy pöcegödörben. No de mindenre van megoldás, elő a mobiltelefont, kijelző be, és lőn világosság. Azt hiszem, a leszállás után

szükségem lesz egy teljes körű fertőtlenítésre.

18.45: Sikeresen szóba elegyedtem a katona sráccal. Még tanul (az ő szavaival élve: még képzés alatt van). Azt mondja, olyan órái vannak, mint pl. Lőfegyver és Pusztá kézzel gyilkolás. Szabadon választhatónak közgázt vett fel, mert így könnyebb ismerkedni a közgés lányokkal. Azt is elmeséli, hogy a csoporttársai hogyan loptak plasztikot a raktárból és adták el a józsin. Én elmagyarázom neki, milyen a radix gyorsrendezés.

19.20: A piros dzsekisről kiderül, hogy nincs diákja. 12 ropi helyszíni plusz rendőrség. Aztán meghallom, amire már vártam: "Gondolkozzon el, mennyit érne meg magának, hogy ne hívjam a rendőrséget!" Rövid egyezkedés és valutacsere után a kalauz önelégült arccal kéri tőlem a jegyem. Azt hiszem, mind a ketten jól jártak.

20.02: A vonat áll. Baloldalt feketeség, jobboldalt pusztá. Megnyugtatom a többieket, előfordul, hogy bevárunk egy-egy vonatot.

20.22: Úgy hiszem, körülbelül egy órára vagyunk minden éltől. Nincs itt semmi és senki. Egyre hidegebb van. A kalauz nemrég elszaladt előtünk a mozdony irányá-

ba, de nem mondt semmit. A piercinges csaj szerint elütöttünk valakit. Ő múltkor 3 órát várt, mire elindultak...

20.30: Itt a kalauz. Van jó és rossz híre. Megkérjük, a rosszal kezdje, mire ő: elromlott a mozdony. A jó hír az, hogy már szóltak a szerelőcsapatnak, hogy induljanak.

Sajnos később beszóltak neki rádió, hogy a szerelőknak meg kell állniuk egy másik mozdonyt megjavítani, legalább még két órát itt fogunk maradni.

20.45: Felvettük a kabátokat, és közel bújtunk egymáshoz. Esik a hó. Szerintem a farkasok is itt lehetnek a környéken. A katona sráccal előre megyünk, megnézzük a mozdonyt. Sorban állunk, mindenki le akarja fényképezni. Ekkor veszem észre, hogy mindjárt lemerülök. Juhé.

20.48: [HUN][TPK]zSOitee küldött egy SMS-t, azt írta, a klánomnak mindenképp szüksége van rám az esti warban, ne késsek el, mert a másik sniperes beteg lett.

20.55: A fiúkkal megpróbáljuk oldani a hangulatot. Azt mondják, örülünk, hogy nem terrorista merénylet. Én azt mondom, lehetne rosszabb is: beszorulhatnék a vécebe.

farkas

21:00: Beszorultam. De tényleg.

21.20: Nem vagyok se klausztrófiás, se pánikbeteg, de most már igazán szeretnék kimenni. Jó viccnek gondoltam bezárni magam, de miután még a telefonom is lemerült, legörbült a szám széle. A többiek nyugtatnak, hogy mindjárt jön a kalauz és segít. Vicceket mesélnek, de a poént sosem hallom. Azt hiszem, a farkasok vonyítása miatt.

21:51: Nem tudom, melyik a jobb: az, hogy sikerült betörni az ajtót, vagy hogy megérkezett a segítség. A lényeg, hogy most már jó. A szerelőcsapat közli, hogy maximum fél óra alatt kiadják a service packet, és mehetünk tovább. Gyanakodva méregetem őket, szerintem nem akarják optimalizálni MMX-re.

22:40: A félórából lett közel háromnegyed, de ugye ilyen a magyar ember. Integetünk a fiúknak, akik flexszel levágtak valamit, és bedugtak egy izébe egy másik valamit. Elég nehéz munka lehetett, mert 6 emberből 5 mindig csak mondta, mit kell csinálni. De megtörtént: elindultunk. Ismét. "Kicsit lassan megyünk, mert gyorsabban nem mehetünk", válaszolja frappánsan a kalauz kérdésünkre: mikor érünk oda.

23:32: Előkerült valahonnan 4-5 üveg sör, aztán gyorsan el is tűnt. Barátom megmutatta, hogyan kell amputálni harcmészón. Megéreztem a dolog fontosságát, ezért beavattam a ritka mátrixok rejtelmeibe.

23:50: Úgy hisszük, ez itt már tényleg a Keleti pályaudvar. A vonat begurul valami sosem számozott vágányra, és hangos recsegéssel, csikorgással megáll. Az ajtók kinyílnak, leszállásunkat egyedül a galambok figyelik. Látok néhány sebesültet, mutánsat. Már a hajléktalanok sincsenek itt, elmentek valami melegebb helyre. Reménykedünk valami kis kártérítésben a MÁV-tól. Ugye a lepényhal először, a reményhal meg utoljára.

Kamela

DEC [IQ]:

- Egy lány elmegy a jósnőhöz:
- Két férfi is szerelmes belém. Melyik lesz közülük a szerencsés?
  - Béla fogja feleségül venni. Géza lesz a szerencsés

***

Esküvője után kérdezik Kovácsot a kol-légái:

- Na, milyen a házásélet?
- Tudjátok, hamarosan megáld minket az Isten egy puffók, visító, fogatlan teremtménnyel.
- Csak nem babát vártok?
- Nem, anyósom hozzánk költözik.

ABLAKOK

Az ablakkal, mint érdekességgel, már igen fiatalon találkozunk. Foglalkoztatja az embert. Ellentmondásos, hogy átlátszó. Általában hideg, és ha nagyon hideg, homályos lesz, amennyiben ráfújunk. Hamar kibontakozik az alapvető vágy, hogy mellé üljünk utazáskor, majd a félelem, hogy be ne törje a labda. Később a lázadó és nonkonformisták alapelveinek építőeleme: direkt betörik, illetve nem ülnek mellé.

Ablakkal találkozhatunk épületeken, járműveken, virtuális viszonyok közt az asztalon vagy a tálcán. Funkciójuk lehet a természetes napfény beengedése, a ki- vagy belátás, a szellőztetés, a templomokban viszont díszítésként szolgálnak, a vakablak pedig már az ablakok legelvontabb megnyilvánulása. Szempont sokszor a hő- és hangszigetelés, hőállóság, törés esetén a szilánkok alakja, a káros sugarak kiszűrése, esetenként a szilárdság. Napjainkban a plexin kívül már létezik áttetsző beton is. Bevált szokás egy magas, sokablakos épületen az ablakokat pixelekként használni. Aktívak azok, ahol a lámpát felkapcsolják. Talán Budapesten a most felújításra kerülő Schönherz kolégium mutat a leggyakrabban ilyen. Woody Allen (legalább) egyszer pedig úgy ismerkedett New York-i lakásán, árnyaltabban fogalmazva úgy adott szerenád, hogy le-fel kapcsolgatta a szobája lámpáját, ezzel hívva fel magára a szemben lévő másik felhőkarcolóban lakó nő figyelmét, amikor megjelent.

Tévedés volna azonban azt hinni, hogy egy ilyen érdekes és praktikus dolog, mint az ablak, pusztán egy klassz nyílászáró lenne, ugyanis az egyik legelemibb jelről, szimbólumról van szó. Mert kevés jel mutat annyira túl magán, mint az ablak, mely akár tekinthető az emberi szem részének is. Viszont mindenképpen kézenfekvő szimbóluma a merengésnek, a filozofálásnak, a szabadságnak. A rabságnak akkor, ha rácsos. Lehet a tudásé is, a falnak ellenben már tényleg csak az ajtóval együtt ellentéte. Ezek után nem meglepő, hogy annyi szellemi termék témája. Alkotók sora áll fel az asztaltól, igazítja meg derekán a pulóvert és viszi, amit kell, megy az ablakhoz kinézni, jobban mondva benézni a világba. Fontos lehet nagyon

megadni a módját, a szertartást nem lehet eltúlozni. Csak semmi kényelmetlenség és macera. Most nem kell a forró homok, a lábmosó tenger, a billegő csónak, se a különlegesen kényelmes háztető, a kerti pad, a nyugágy, az erkély. Ne fújjon a szél, ne legyen hideg vagy eső, se hó. Szobahőmérsékleten, a saját tökéletes világból lehessen látni az ezzel ellentéteset vagy csak az egyszerűen nem tökéletest. A plafon alatt legyen jó.

Négy fal közti izé? Lehetséges látni innen bentről? De dünnög D. Nagy Lajos ekképpen meztelen vállal és egy szál bőrmellényben, öreg német technogyűttestek hangja csuklik el a megosztott időközön tűnődve, de a kertből nézve Sztevanovity Zorán feje is világosan kivehető az üveg mögött. Igen, mert fordítva szintén létezik és "működik". A hajléktalanok burkát is ez zárja le hermetikusan. Ők a szél közül ábrándoznak az egykori családi vacsorákról, a családról a kiszűrődő fényeket, az ablakba rakott, gondosan kipucolt csizmákat látva. A hajdani Ablak című műsor is a szó karizmáját használta ki.

Az ablak, az ajtóval, a tetővel és a kéménnyel, a tipikus ház alapfelszereltsége. Az ablak általában egy bekeretezett pluszjelre hasonlít (a kémény pedig füstöl). Ritkán az ajtó nem látszik, mert egy másik oldalon van, de az ablak sosem hiányzik, mondhatni, ház nincs ablak nélkül; egyedül Mekk mester húzott fel maga köré olyan házat, amelyen mindkettőt elfelejtette kialakítani. Elvontnak nevezhető a játék, hogy miként érvényesül ház nélkül egy ablak, ám annál kevésbé az a "játék", ami a horogkereszteket felrajzolók és az azt tipikus ház ablakává kiegészítő rajzharcosok között folyik. Ezek az "ablakok" eddig kizárólag ház nélkül jelentek meg.

Kihajolni veszélyes. Valószínűleg ez az ablak utolsó jellemző és régi funkciója, hogy kidobjanak, kiessenek, kiugorjanak rajta. Sok éve éppúgy elterjedt volt a defenesztráció, ahogy ma is sok nekikeseredett tőzsdeügynök választja önszántából az ugrást.

A leírtakkal összhangban vannak pusztán szeretetre méltó ablakok is, melyek a mögöttes tartalom nélkül értékelhetőek. Ritkán az üvegbe karcolt írások végett, hanem mondjuk a nyitás-zárás hangja miatt, ami sokszor csak egy ablakot határoz meg, és

MIKLÓSAOLDAL:

bizony, eléggé beleivódhat a lakó tudatába, ha sok évig él ott. Az ablakok, a világ és az emberek egymásba integrálódásának egyfajta sajátos meglátása József Attila egyik versrészlete:

Vasútnál lakom. Erre sok vonat jön-megy és el-elnézem, hogy' szállnak fényes ablakok a lengedező szősz-sötétben. Igy iramlanak örök éjben kilivilágított nappalok s én állok minden fülke-fényben, én könyöklök és hallgatok.

Miklós

TRASH. SWEAT AND HEAT

JELENTÉS A MELEGEBB ÉGHAJLATRÓL

Február, mínuszok, az enyhe tél ellenére is lefagyott állcsúcs. Képzeld el, kedves olvasó, hogy megérkezik a buliba, lerúgja a latyakos cipőt, és dermedt kezébe forralt bort dédelgetve próbál életet lehelni. Belép a nappaliba, ahol a társaság körben ül, a kör közepén egy enyhén leburnalt fiatal, lelkesen gesztikulál, csak a mondat végét sikerül elkapni: "...visszaszálltunk a buszba, rohadás meleg volt, mert ezek az arabok nem kapcsolták be a légkondit!" Bosszantó kép, ugye? Na, fogj egy forralt bort, és mesélek!

Általában nem adatik meg az embernek, hogy egy mozdulattal felrúgja a természet szabályait. Nem ugorja át árnyékát, nem fizet elő a Story magazinra, és februárban nem izzad a szabad ég alatt. Ha mégis, akkor valami különös történet, mintha álmodna - és ez az álomszerű dolog áthatja az egész egyiptomi tartózkodást. Kezdődik a megérkezéssel, amikor a repülőgépből kiszállva olyan benyomása van, mintha egy vastag párnát szorítanának az arcára. Lélegezne, de nem jön az okszigén, meleg, párás, szokatlan a levegő.

Kairóban a tenger és a Nílus a magas hőmérséklettel kombinálva nagy teljesítményű párástóként működik, de néhány nap után megszokható a légszomj. A pára mellett a másik azonnali észrevétel a por: mindenhol, minden résben és testnyílásban. Nem könnyű úgy tisztán tartani egy 17 milliós várost, hogy körbefolyja a homok: a lengedező szél állandóan hozza az utánpótlást. Nem véletlen, hogy az itt lakók felhagytak a haszontalan küzdelemmel, és a homokot csak akkor takarítják el, ha az a szállodákban jelenik meg, vagy a közlekedést akadályozza jelentősebb bucca formájában. A város szélén, túl a szálloda több szempontból is biztonságot nyújtó 4 m-es kőkerítésén bokáig homokban trappolunk a járdán, de a gyakran takarított szállodai szobában is belezajolhatunk néhány pálcikaembert a komódot fedő finom rétegbe.

Felületes turistának is nyilvánvaló, hogy nem véletlen az a bizonyos kőkerítés. Van, amit láttatni szeretnének, és van, amit

védeni: minden ókori emlék, múzeum mellett ott állnak az Ókori és Turisztikai Minisztérium fegyveresei. A jelenlegi egyiptomi kormányzat katonai puccsal került hatalomra, és a látottak alapján az ellenzéki erők arrafelé sem parlamentben interpellálnak. Ha a kormány elesne az idegenforgalmi bevételtől, a megroggyant gazdasági helyzetben könnyen teret nyerhetnének más ideológiák, nem véletlen hát a turisták zavartalan szórakozását biztosító géppisztolyos osztag.

Útikönyvek szerint az egyiptomi felfogás a rendről, tisztaságról jelentősen eltér az európaiktól - az öreg (és újabb) kontinens lakói néha kénytelenek a helyi folkloort az út mellett heverő döglött lóban és a külvárosi utcákat borító szemétszöngyben felfedezni. Sajnos mindkét példa valós, és nem a legszélsőségesebbek közül való. Kairó külvárosában a lakók különös szimbiózisban élnek a szeméttel - egyedül arra nem sikerült rájönnöm, honnan sikerül ilyen mennyiséget összeszedni, amikor a társadalom nyilvánvalóan nem a mostanság divatos fogyasztói berendezkedésű. Valószínűleg hosszú évek gyűjtőmunkájának eredményével szembesülünk, vagy esetleg a szemétszállítók sztrájkoltak az utóbbi fél évszázadban? Ha az utóbbiról van szó, a sztrájkhoz a kőműves-szakszervezetek is csatlakoztak, karöltve az üvegeseivel, útburkolókkal és egyéb, városképért felelős csoportokkal. Ennek eredményeképpen a külvárosokon áthaladva nehezen dönthetjük el, éppen építik vagy bontják-e a várost, esetleg Herr Rommel okozott-e olyan sebeket az ország szívéen a 2. világháborúban, melyek máig nem hegedtek be. Vakolatlan, tető nélküli házak, melyekből vasgerendák, betonoszlopok állnak ki, általában ablakok nélkül - furcsa kép, de erre is megvan a magyarázat. A Balkánhoz hasonlóan itt is megvan az a bizonyos rendelet (érdekes, milyen messzire terjed a hülyeség), miszerint a be nem fejezett házak után nem kell adót fizetni, így a törvényi kiskapun átmasírozott az ország lakosságának 90%-a. A műszaki egyszerűsítések (ablak-, tetőhiány) szintén logikusak: az évi átlag 15 milliméternyi csapadék nem teszi szükségessé a cserepek, vízzáró szigetelés használatát, és a cúgos ablakon is ritkán ver be a decemberi havas eső. Az építészeti (társadalom) másik igen szokatlan megnyilvánulása a kairói Holtak városa. Arrafelé ha egy terület valamikor temető volt, a későbbiekben is az marad, kegyeleti okokból nem

lehet beszántani. Az elmúlt évezredekben sikerült városrésnyi temetőket kitermelni, melyeket a növekvő város lassan körbeölelt. Nehéz szituációban kellett hát dönteni: a szaporodó lakosság helyigénye kontra ősapák tisztelete problémát egy sajátos kompromisszum oldotta fel. A régi temetőekben a kripták felső szintjén és összetakolt házikókban élnek a szellemjárásban nem hívó, kispénzű városlakók. Kairó északi részén (Heliopoliszban) megtalálhatóak a levegős, élhető kerületek, a kettő között pedig a belváros, mely toronyházaival és forgalmas utcáival bármelyik nagyvárossal összevethető (leginkább sötétben, vagy 3 km magasságból).

Mielőtt túl borúsra színezném az egyiptomi freskómat, gyorsan átevezünk egy másik témára, a Nílusra, de mivel azon a krokik és vízilovak kipusztulása óta az égvilágon semmi érdekes nincs, felukkánkat gépjárműre cseréljük, és belevetjük magunkat a kairói forgalomba.

Nem lehet errefelé nagy fogyása a KRESZ-könyveknek, a közlekedést szemlélve a "közúti rendszabályok" kifejezés is értelmetlen hülyeségnek tűnik. Az előrehaladás szükséges feltételei a bátorság, reflexek és duma, ebben a szigorú sorrendben. Európai autós percekben belül az árokban vagy egy datolyapálma törzsén találná magát, a szabály - mint Chuck Norrisnál - az, hogy nincs szabály. Nincsenek kereszteződések, nincs elsőbbség, nincs zebra. Utburkolati jelek vannak ugyan, de csak azért, hogy a kezdőket megzavarják. Ugyancsak vannak ívelt, kanyarodó fel- és lehajtók a főbb sugárutaknál és körgyűrűknél, az irányváltás ezeken keresztül történik. Valamelyik miniszternek lehetett egy vállalkozó ismerőse, mert a jelzőlámpás rendszer ugyan ki van építve a belvárosban, de mindig sárgán villog. Az autók csak akkor állnak meg, ha megérkeztek vagy dugóba kerültek, ám meglepő módon az önszabályozó forgalom viszonylag kevés dugót termel ki. Nagyan hozzájárul ehhez, hogy az utak kihasználtsága zsúfolt részekben majd' 100%-os, a 3 sávos úton 5 autó halad egymás mellett. Dörzsölt rókák eleve behajtott tükrökkel hajtának, hogy olyan helyekre is besurranjanak szakadt szovjet verdájukkal, ahová még a szuicid motoros is kétszer meggondolná. Indexet a zsúfoltság miatt nem érdemes használni, a kommunikáció eszköze a duma és a reflektor. Ha megszólal/villan, tudható, hogy valami történni fog - és mivel állandóan harsog, a sofőrök folyton készenlétben vannak. Kísérleti jelleggel több európai kisvárosban is bevezették már ezt a káosz-közlekedést, állítólag eredményesen - a látott példa mindenesetre meggyőző.

Nem mehetünk el szó nélkül az ókori emlékek mellett, de ez az a csont, amelyet minden úti beszámoló fényesre szopogatótt, így inkább csodálkozunk rá arra, hogy lehet egy országot eltartani egy ókori civilizációból. Merthogy az a bizonyos tyúk ide tojta 6000 éve az aranytojást, izé, aranygúlát. Egyből többet is. Miután a fáraóknak nem akaródzott latinul tanulni, nagy csend támadt a Nílus deltájában, de az ókori maradványok besegítettek: a középkor során építőanyagként, sírrablóknak célpontként. A kuruzslás fellendülésével Európában divattá vált a tárgyakok kezelése a granulált ősből készült ún. "múmiakenőccsel", ami feltehetőleg a balzsamozóanyagoknak köszönhetően valóban elmulasztott némely bőrbajt. Az ipari forradalom idején ismét volt mihez nyúlni: az egyiptomi vasút kiépítését újra megsínylette az ország múmiaállomány: a jól égő, bepácolt testeket óriási számban használták a mozdonyok fűtésére. Az elektromos vonatok megje-

lenésével talán nagyobb biztonságban érzik magukat az Egyiptomi Múzeum ókori lakói és koros teremőrei. Napjainkban az időseregglő turisták baksisa és a hozzájuk kapcsolódó szolgáltatások képezik az ország bevételeinek jelentős részét. Tengerpart, szállodák, múzeumok, folklór, giccsek: mindenki szeretne hazavinni legalább egy arab kendőt, alabástrom színxet, a bazár kis bodegáinak hátsó traktusában eredeti sírleleteket is találhat a hiszékeny vásárló. Ha már a bazárban kötöttünk ki, nem felejtethetjük ki az alkuvást: mindig, pófátlanul, látványosan gesztikulálva. Lehetőleg angolul, mert bár a magyar szót beazonosítva mindenhonnan hallatszik a "Puskas", "csácsucsumicsá", "majkapapa", az árak lesrófolásánál jobban boldogulhatunk az angol fordulatokkal. A bazári árszokanderhez hasonló mítosz az arab csapvíz, amivel a hiedelem szerint még fogat mosni sem szabad, hacsak nem szeretnénk a királyi sírok helyett a királyi trónuson tölteni az egyiptomi vakációt. Tartózkodásom utolsó napján döntöttem úgy, hogy ennek utánajárok. Fájdalommal jelentem, igaz: némi késleltetéssel, de annál keményebben robban a belekben a fáraók átka. Legyen a házipállinkás fertőtlenítés bármily bőséges, esélytelen a hétrprobás arab bacikkal szemben.

A hazai medicina végül győz, a barnaság lekopik, a szuvenir vízipipa összetörök egy buliban, az emlékeket belepi a hazai hó. Tölts még egy forralt bort, és igyuk meg arra a 40 évszázadra, ami most is letekint valakire ott, Kairó szélén.

Faceman

TÁNGOLÓ PIXELEK ÉS

DÜBÖRGŐ HANGMINTÁK

Február 9-én a BMF előadójába költözött a demoscene - 18 órától kezdődően két órán keresztül volt megtekinthető az elmúlt pár év multimédiás művészeti terméséből egy bő keresztmetszet, két különböző platformon. Az érdeklődők olyan műalkotásokat láthattak a bemutató során, amelyek felett a nagyközönség figyelme gyakran elsiklik - a számítástechnika egy olyan ágából, ahol a programozási tudás és az esztétika szorosan összefonódik.

A demoscene nem új keletű dolog. A mögötte álló szubkultúra a '80-as évek elején, a mikroszámítógépek megjelenésével alakult ki. Az akkori hardverek (mint a Magyarországon is népszerű Commodore 64) robbanásszerű elterjedésével megnőtt a szoftverek iránti kereslet, és terjedni kezdtek a népszerű programok első kalózpéldányai. Ezeket a példányokat a programok terjesztői - mintegy jelzésértékűen, csupán a hírnév végett - gyakran apró névjegyekkel látták el, jelezve ezzel, hogy a program illegális terjedéséért ők a felelősek. Az idő múlásával ezek az apró névjegyek bővülni kezdtek, ahogy a programozók felismerték a hardverekben rejlő lehetőségeket - egyre látványosabbak és bonyolultabbak lettek, nem ritkán pajzán rajzokkal és zenével dúsitották fel őket. Ezeknek a kis, programok elé illesztett ún. "intróknak" a készítése lassan külön ágazattá vált, és az évek múltával elvált az illegális programok terjedésétől: a hozzáértő programozók csupán a látvány és a hangzásvilág kedvéért, az alkotás örömeért kezdtek rövid prezentációkat készíteni. Így alakultak ki a mai ismert demók.

A demokészítés persze mára sokban megváltozott 20 évnyi fejlődése után - a célhardverek sokkal erősebbek, az alkotók pedig merészebbek, és kiterjedtebb figyelmet szentelnek egy-egy demónak; a mai demók már sokkal inkább hasonlítanak egy videoklipre vagy kisfilmre, és szorosan összefonódnak a zenével. Maga a szubkultúra is megnőtt az évtizedek során, a mai találkozó (a demopartyk) akár a 800-1000-es létszámot is elérhetik, és a világ minden tájáról

vonzzák az embereket: Kanadából, Ausztráliából, Japánból és Argentínából is láthattunk már európai eseményekre látogató vándorokat, akik gyakran többhavi keresetüket áldozzák fel azért, hogy ellátogassanak a demoscene szülőföldjének számító Európába.

Tegyük hozzá, hogy a demoscene természetesen nem haszontalan hobbi: azok az emberek, akik a demokészítés művelőivé váltak, ma többnyire sikeres számítógépes szoftverek, ismert játékok fejlesztői - jó példa talán a közismert 3DMark nevű tesztprogram, amelynek fejlesztői nagyrészt korai democapatok oszlopos tagjai voltak, vagy a Max Payne című játék, esetleg a neten három éve futótűzként terjedő .kkrieger nevű, mindössze 96k-s, de káprázatos grafikával rendelkező rövid játék, amelynek készítői ma is democenek. De nem is kell ilyen messzire menni, kis hazánk játékfejlesztő csapataiban is előfordul többnyire egy-egy scener múlttal rendelkező fejlesztő.

A technika előrehaladtával a demoscene természetesen kiterjedt az Internetre is: rengeteg demoközpontú

portál található a weben, például a www.pouet.net, ahol (valószínűleg) a világ összes demója megtalálható, vagy a www.demoparty.net, ahol a közeljövőben rendezett partyk vannak felsorolva. Magyar viszonylatban két fontos portál létezik, a www.demoscene.hu és az újabban nyílt, gyakrabban frissített www.scene.hu.

Gargaj

DEC [IQ]:

Kancsal segédet vett fel a mézárasmester, és az első vágáshoz kiment a vágóhídra, hogy lássa, mit tud az új legény. Felveztik az ökröt, a közelében helyezkedik el a mester, a legény már éppen emeli az irtóztató taglót, amikor a mester felkiált:

- Megálljon, ember! Maga oda szokott ütni, ahová néz?
- Persze, hogy oda.
- Akkor várjon egy kicsit. Helyet cserélek az ökörrrel.

***

Egy idős úrnak éveken át komoly hallási nehézségei voltak. Végül orvoshoz fordult, és az ellátta őt egy hallókészülékkel, amelynek segítségével ismét 100%-osan hallott. Egy hónap múlva az úr visszament az orvoshoz, aki megvizsgálta, és így szólt:

- Tökéletes a hallása. A családja boldog lehet, hogy maga megint hall.
- Oh, még nem mondtam meg nekik. Csak üldögélek, és figyelem, mit beszélnek. Már háromszor változtattam meg a végrendeletemet.

***

Egy hajókiránduláson egy idős asszony áll a korlátnál, és erősen szorítja a fejére a kalapját, hogy ne fújja le a szél. Egy szintén idősebb korú úriember illedelmesen megszólítja:

- Elnézést, hölgyem, de talán nem vette észre, hogy ebben az erős szélben felrepült a szoknyája.
- Igen, tudom - feleli a néni. De muszáj mindkét kezemmel a kalapomat fognom.
- De hölgyem, mindene kilátszik.
- Igen, de amit ott lent lát, az mind 85 éves, a kalapomat meg csak tegnap vettem.

